

РЕШЕНИЕ

№ 1509

гр. ***, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, Х ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мариана К. Тодорова Досева

при участието на секретаря ГАЛЯ Р. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от Мариана К. Тодорова Досева Гражданско дело № 20214430105610 по описа за 2021 година

Иск с правно основание чл.128, вр.чл.242 КТ с цена на иска 1200 лв.

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от ЦВ. СЛ. Г., ЕГН*****, гр. П*** против „*** със седалище и адрес на управление: гр. Се*** представлявано от *** - ***, в която се твърди, че с ответника на 01.07.2019г. на основание чл. 67, ал. 1, във връзка с чл. 70 от Кодекса на труда ищеца сключил трудов договор съгласно който изпълнявал длъжността „***, за работа на пълно работно време - 8 часа със срок на изпитване 6 месеца в полза на работодателя и месторабота *** с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 560,00 лв. с дата на постъпване на работа на 01.07.2019 г. Твърди, че със Заповед № 33/01.04.2020 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 12 от Кодекса на труда, работодателят прекратил трудовото правоотношение, считано от 01.04.2020 г. Твърди, че на 01.06.2020г. на основание чл. 67, ал. 1 във връзка с чл. 70 от Кодекса на труда отново е сключен двустранно подписан писмен Трудов договор между ищеца и „*** за работа на пълно работно време - 8 часа, със срок на изпитване 6 месеца в полза на работодателя на същата длъжност *** с месторабота ***, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 610,00 лв. с дата на постъпване на работа на 01.06.2020 г. Твърди, че със Заповед № 46/26.10.2020 г., на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда, работодателят прекратил трудовото правоотношение на ищеца, считано от 26.10.2020 г. Твърди, че по време на осъществяване на трудовата му дейност са изпратени до ответника -работодател четири броя запорни съобщения, а именно: 1. Запорно съобщение по Изп.дело № *** с изх.№34252/13.08.2019 г. от ***, 2. Запорно съобщение по Изп.дело№20108150400717, с Изх. №

52946/25.11.2019 г. от от Ч*** 3. Запорно съобщение по Изп. дело №20098150401186, с Изх, № 3786/26.02.2020г. от *** и 4. Запорно съобщение по Изп. дело № 20138800400182, с Изх.№29573 /21.08.2020 г. от Ч***. Твърди, че за периода от 01.07.2019 г. до 31.03.2020 г. и от 01.06.2020 г. до 26.10.2020г. са направени следните начисления, както следва: За м. юли 2019 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 563,36 лв. / основна заплата в размер на 560,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,36 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 36,00 лв., общо удържки в размер на 133,51 лв., За м. август 2019 г. общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 563,36 лв. / основна заплата в размер на 560,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,36 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 36,00 лв., общо удържки в размер на 234,28 ла., от които запор в размер на 100,00 лв. За м. септември 2019 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 563,36 лв. / основна заплата в размер на 560,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,36 ле. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 33,00 лв., работа на официален празник в размер на 30,00 лв., общо удържки а размер на 240,32 лв., от които запор в размер на 100,00 лв. За м. октомври 2019 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 563,36 лв. / основна заплата в размер на 560,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,36 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 36,00 лв., общо удържки в размер на 234,28 лв., от които запор е размер на 100,00 лв. За м. ноември 2019 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 563,36 лв. /основна заплата в размер на 560,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,36 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 33,00 лв., общо удържки в размер на 233,59 ле., от които запор в размер на 100,00 лв. За м. декември 2019 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 563,36 лв. / основна заплата в размер на 560,00 лв. и клас прослужено време е размер на 3,36 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 39,00 лв., общо удържки в размер на 234,95 лв., от които запор в размер на 100,00 лв., За м. януари 2020 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 613,66 лв. / основна заплата в размер на 610,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,66 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 39,00 лв., общо удържки в размер на 246,21 лв., от които запор в размер на 100,00 лв., За м. февруари 2020 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 613,66 лв. / основна заплата в размер на 610,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,66 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 39,00 лв., общо удържки в размер на 246,21 лв., от които запор в размер на 100,00 лв., За м. март 2020 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 635,95 лв. / основна заплата за 9 отработени дни в размер на 261,43 лв., редовен годишен отпуск в размер на 372,95 лв. и клас прослужено време в

размер на 1,57 лв./, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 18,00 лева, общо удържки в размер на 246,50 лв., от които заповор в размер на 100,00 лв.

За м. юни 2020 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 613,66 лв, / основна заплата в размер на 610,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,66 лв./, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 36,00 лв., общо удържки в размер на 245,53 ла., от които заповор в размер на 100,00 лв. За м. юли 2020 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 613,66 лв. / основна заплата в размер на 610,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,66 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 39,00 лв., общо удържки в размер на 246,21 лв., от които заповор в размер на 100,00 лв. За м. август 2020 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 613,66 лв. / основна заплата в размер на 610,00 лв. и клас прослужено време в размер на 3,66 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 39,00 лв., общо удържки в размер на 246,21 ле., от които заповор в размер на 100,00 лв. За м. септември 2020 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 529,73 лв. / основна заплата за 15 отработени дни в размер на 457,50 лв., клас прослужено време в размер на 2,75 лв., болнични от работодателя в размер на 69,48 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 36,0 лв., работа на официален празник в размер на 35,00 лв., общо удържки в размер на 227,63 лв., от които заповор в размер на 100,00 лв. За м. октомври 2020 г. - общо начисления на работна заплата с постоянен характер в размер на 306,83 лв. / основна заплата на база 610,00 лв. и клас прослужено време в размер на 1,83 лв. /, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 33,00 лв., обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 257,58 лв., общо удържки в размер на 101,89 лв.

Твърди, че удържките надвишават секвестрируемата част от тези доходи, повелително определяема с правилото на чл. 446, ал.1, т.1 ГПК на основа на действалата минимална работна заплата /за 2019г. - 560 лева- от м.07.2019 г. до м.12.2019 г. и 610 лева от м. 01.2020 г. до м.10.2020 г./, т.е. налице е неправомерно накърняванена несеквестрируемия минимум със сумата в размер на 1435,40 лв. Твърди, че нееднократно отправил покани до ответника - работодателя да му възстанови неправомерно удържаните суми, но същия отказвал. Твърди, че при внимателен поглед върху информацията, съдържаща се в изплащателните фишове е налице очевидно неправомерно посегателство върху несеквестрируемите части на всички нетни нетни възнаграждения иа ищеца през периода. Твърди, че неправомерно са му удържани следните суми от трудовото му възнаграждение

- м. август 2019 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. септември 2019 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. октомври 2019 г. - в размер на 100,00 лв.

- м. ноември 2019 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. декември 2019 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. януари 2020 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. февруари 2020 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. март 2020 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. юни 2020 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. юли 2020 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. август 2020 г. - в размер на 100,00 лв.
- м. септември 2020 г. - в размер на 100,00 лв.

Общо в размер на 1200,00 лв. / хиляда и двеста лева /.

Счита, че работодателят нито е бил длъжен, нито е могъл да прави направените запорни удръжки, не става дума за удовлетворяване на вземания за издръжка и не е налице и изключението по чл.446, ал.3 ГПК.

Моли ответника да бъде осъден да плати на ищеца сумата от 1200 лв., представляваща трудово възнаграждение за 2019 и 2020г., което е неправомерно удръжано от дружеството- работодател над секвестрируемата част на доходите и при засягане на абсолютно несеквестрируемата им част, при което не се прилагат ограниченията по ал.1, надвишаващи размера на минималната работна заплата- приложимо е било правилото на чл. 446, ал.1, т.1 от ГПК, в едно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника по делото, в който взема становище, че предявените искиви претенции са допустими, но неоснователни. Признава, че ищеца и ответника са били в трудово правоотношение възникнало с трудов договор от 01.07.2019 год. прекратен със Заповед № 33/01.04.2020 г., считано от 01.04.2020 год., както и по последващ трудов договор сключен на 01.06.2020 год. и прекратен със Заповед № 46/26.10.2020 год. считано от 26.10.2020 год. Не оспорва и твърдението развито в исковата молба и уточненията към нея, че за периода на действие на договорите от работните заплати на ищеца са удръжани суми в размер на по 100 лв. на месец, съответно за месеците от август 2019 год. до м. декември 2019 год., както и от м. януари 2020 год. до м. септември 2020 год. включително. Твърди, че въпросните удръжки са в изпълнение на получавани от работодателя - ответник запорни съобщения от частни съдебни изпълнители, а именно: Запорно съобщение по изп. д. 20188150402057 на *** рег. № 815 с район на действие ОС -***, Запорно съобщение по изп.д. № 20098150401186 на *** рег. № 815 с район на действие ***, Запорно съобщение по изп.д. № 20138800400182 на ЧСК *** рег. № 880 с район на действие *** Запорно съобщение по изп.д. № 201008150400717 на *** рег. № 815 с район на действие ***. Твърди, че действително работната заплата на ищеца за процесния период от време е била в размер на минималната работна

заплата установена за страната, тоест по правилата на чл. 446 от ГПК - несеквестируема. Цитираната правна норма от ГПК е императивна за работодателя, но приложението и зависи от волята на работника, което е посочено в чл. 272, ал.1, т. 5 от КТ. И тъй като в конкретния случай доходът върху който е извършена удръжката е формиран от трудово възнаграждение, тоест представлява работна заплата по договорено трудово правоотношение, то приоритетно приложение следва на намери текста на КТ. Твърди, че за извършваните ежемесечни удръжки от работната заплата на ищеца за погасяване на задължения по получени от работодателя заповрни съобщения е било на лице знанието и съгласието на работника - ищец. Твърди, че същото е изявено устно пред работодателя. Освен това, ежемесечно на работника са предоставени фишове отчитащи брутното му трудово възнаграждение, а също са му предоставени за подпис и платежни ведомости, като както в платежния фиш, така и в платежната ведомост е изписана приспадналата от работната заплата сума, представляваща изпълнение на заповрно съобщение. Твърди, че на всеки един от фишовете и ведомостите за процесния период от време, стои подписа на работника - ищец. Същия удостоверява знанието и съгласието на работника с извършваните удръжки тоест удостоверява волята и даденото съгласие за превежданите от работната му заплата суми към *** за погасяване на задължения по образувани изп. дела. Моли искът да бъде отхвърлен. Претендира направените деловодни разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Прието е за безспорно между страните и ненуждаещо се от доказване, че са били в трудово правоотношение, възникнало с трудов договор от 01.07.2019 год., прекратен със Заповед № 33/01.04.2020 г., считано от 01.04.2020 год., както и по последващ трудов договор сключен на 01.06.2020 год. и прекратен със Заповед № 46/26.10.2020 год. считано от 26.10.2020 год. Това се установява и от представените по делото копия от трудови договори, заповеди и трудова книжка. За периода на действие на договорите от работните заплати на ищеца са удръжани суми в размер на по 100 лв. на месец, съответно за месеците от август 2019 год. до м. декември 2019 год., както и от м. януари 2020 год. до м. септември 2020 год. включително. Удръжките са извършени на основание на получените от ответното дружество и представени по делото 4 броя заповрни съобщения/л.42-45 от делото/. Задълженията по посочените заповрни съобщения не са за издръжка. Трудовото възнаграждение на ищеца за процесните периоди е било в минимален за страната размер от 560 лв. и от 610 лв. Този факт се установява и от представените по делото ведомости и фишове за работна заплата на

ищеца./л.46 до л.67 от делото/.

Във всички представени фишове за работна заплата и ведомости за заплати за процесните периоди от август 2019 год. до м. декември 2019 год., както и от м. януари 2020 год. до м. септември 2020 год. включително, на Ц.Г. е отразена удържка от заплата в размер на по 100 лв. месечно. Всички фишове и ведомости са подписани от ищеца. Във фишовете е отбелязано, че удържките от по 100 лв. са по запор. Във фишовете подписите на ищеца Ц.Г. са поставени за „получил сумата“, а във ведомостите за заплати в графа „подпис“ до графа „чиста сума за получаване“.

От показанията на св.***, които съдят кредитира като преки и непротиворечиви, въпреки че е заинтересован от изхода на делото като лице в трудово правоотношение с ответното дружество, се установява, че той работи като *** на игралната зала *** в гр.***, където е работил и ищеца по делото през процесните периоди. Като заемаш посочената длъжност свидетеля *** е получавал от ръководството на ответното дружество, изготвени от счетоводителя ведомости за заплати и фишове за заплати, в които са отразени всички начисления, както и удържки и е посочена чистата сума за получаване. Получавал е и общата сума на дължимите към работещите в посочената игрална зала месечни трудови възнаграждения, които е разпределял съобразно посоченото в платежните документи и ги е раздавал на работниците, които са полагали при получаване на сумите подписи в платежните ведомости и фишовете за заплати. По такъв начин е процедирано при изплащането на трудовото възнаграждение на ищеца, който се е подписвал при получаване на сумата. Без положен подпис от работника, св.*** не е изплащал сумите. Св.*** е бил уведомен от ***я на фирмата, че има постъпили запови на заплата на ищеца. Ищеца е бил запознат със заповите и с извършваните удържки. Било му казано, че трябва да бъде извършвана удържка и той се е съгласил.

Представени са и други неотнорми доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Разпоредбата на чл.128 от КТ установява възмездност на полагания от работниците/служителите труд, вменявайки на работодателя задължението да престира уговореното трудово възнаграждение в предвидените срокове, като

при забавено изпълнение се дължи изплащането му заедно със законната лихва, съгласно даденото в чл.245, ал.2 от кодекса разрешение. В този смисъл за успешното провеждане на иск с посоченото правно основание, в тежест на ищеца е да докаже наличието на трудово правоотношение между него и ответника, а последният, да установи точното в количествено и времево отношение изпълнение на задължението си за плащане на трудово възнаграждение. Изплащането на уговореното трудово възнаграждение е не само задължение на работодателя по чл.128 вр. чл.270 КТ, но и гарантирано от закона право на работника да го получи в пълен размер /арг. чл.242 КТ/, като основен източник на средства за издръжка.

В настоящия случай върху трудовото възнаграждение на ищеца е наложен по съответния ред/ чл. 450, ал.3, вр. с ал.1, вр. с чл.442 от ГПК/ заповест по четири изпълнителни дела по смисъла на чл. 272, ал.1, т. 5 от КТ и следователно ответникът- работодател в изпълнение на вменено му от закона задължение въз основа на получените заповестни съобщения - чл.507, ал.2, ал.3, вр. с чл. 508, ал.3, вр. с чл. 450, ал.3 от ГПК е могъл без съгласието на първия да прави / чл.272, ал.1, т.5 от КТ/ всеки месец удържки от сумата, предназначена за осигури основните му доходи за препитание, които да превежда по сметката на частния съдебен изпълнител с цел погасяване на вземанията на вискателите /кредиторите му /. Тези удържки следва да имат конкретно определяем от самия работодател размер като секвестрируема част, т.е такава върху която може да се посегне по реда на принудително изпълнение по реда на ГПК за удовлетворяване на вземане на даден кредитор от работника или служителя от конкретното месечно нетно трудово възнаграждение / което обикновено е променлива величина/, така че да не превишават допустимия от закона максимален такъв при стриктно спазване на изискванията за определянето му- чл. 272, ал.2 от КТ, вр. с чл.446, ал.1 , ал.2 от ГПК. По начало вземането за трудово възнаграждение е частично секвестрируемо. Ако то надвишава установената за страната през съответния период на удържки минимална работна заплата, абсолютната му несеквестрируема част изцяло се покрива от нейния размер, секвестрируемата му част ще бъде пропорционално определена върху онази сума, надхвърляща този размер чрез изчисление със цяла дроб като стойностен дял / 1/4, 1/3 , 1/2 / , по аритметичните начини , показани в текстовете на чл. 446, ал.1, т.1, т.2, т.3, т.4 от ГПК. С други думи, размерът на минималната

работна е границата, "бранеща" територията на пълната/абсолютната несеквестрируемост на трудовото възнаграждение. При съобразяване, съдържащата се в изплащателните фишове информация, както и приетите за безпорни между страните факти, че ищеца е получавал трудово възнаграждение в минимален за страната размер и от него са извършвани удържки в процесните периоди по 100 лв. месечно, общо от 1200 лв. е налице неправомерно изпълнение върху несеквестрируемите части на всички нетни месечни трудови възнаграждения на ищеца през периода- установява се неспазване на законните изисквания за определяне на годните за допустимо/правомерно/ посегателство секвестрируеми части чрез запорни удържки. Следователно ответникът- работодателят нито е бил длъжен, нито е могъл да прави направените запорни удържки, тъй като не става дума за удовлетворяване на вземания за издръжка и не е налице и изключението по чл.446, ал.3 ГПК, при което не се прилагат ограниченията по ал.1. Тези факти не са спорни между страните. Спорно е дали удържките са извършени със съгласието на ищеца. Ответника се позовава на твърдения за дадено устно съгласие за извършване на удържките от заплата на ищеца. Ангажира показанията на св.***, от които обаче не се установи при условията на пълно и главно доказване, даденото от ищеца съгласие за извършване на удържки от заплата му по постъпилите запорни съобщения. Няма спор, че той е бил запознат с извършваните удържки, и свидетеля твърди, че се е съгласил за извършването им, но от установения начин на изплащането на заплатите се установи, че ведомостите и фишовете за заплати пристигат изготвени от счетоводството на ответното дружество, в които предварително са отразени и извършени удържките, поради което нито свидетеля, нито ищеца са били във възможност да ги променят. Дори да е изказано устно съгласие за извършване на удържките от ищеца, то е направено такова пред свидетеля ***, но не и пред работодателя. Съгласието трябва да бъде дадено пред работодателя. Наред с изложеното, съдът намира, че съгласието на работника за извършване на удържки извън, тези посочени в чл.272 КТ следва да бъде дадено писмено и изрично за конкретно задължение. Въпреки това да не е изрично посочено в чл.272 КТ, то нормата се намира в глава XII, раздел 4 на КТ Изплащане на трудовото възнаграждение, където в чл.270, ал.3 КТ е уредено, че трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на

негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка. Видно е, че закона предвижда начисляването и изплащането на трудовото възнаграждение да бъде извършвано чрез съставяне на документи, т.е. писмено. В този смисъл и съгласието за извършване на удръжки от трудовото възнаграждение, извън уредените в 272 КТ, следва да бъде извършвано само след предварително, конкретно и изрично писмено съгласие на работника. Такова по делото не се установи. Ответника се позовава на поставените подписи на ищеца във ведомостите и фишове за заплати, където е отразена извършената удръжка от 100 лв. за процесните месеци. Съдът намира, че подписите на работника в посочените документи съставляват единствено изявление за получаване на посочената сума, но не и съгласие с отразените в тях удръжки. На първо място това е видно от факта, че подписа на ищеца във фишовете е поставен за „получил сумата“ и на второ място, този подпис се поставя от работника след извършване на удръжката, а не преди това, доколкото посочените документи се подписват от него едва при изплащане на чистата сума за получаване от трудовото му възнаграждение, след извършване на всички удръжки от него. Освен изложеното няма как да бъде прието дадено конкретно съгласие от ищеца за извършване на посочените удръжки, тъй като при работодателя са постъпили четири заповни съобщения, а дори по делото не става ясно и липсват твърдения по кой/кои от заповните съобщения е извършвана удръжката от 100 лв. месечно. Поради изложеното, съдът намира, че носещия доказателствената тежест ответник по делото не доказва дадено предварително съгласие от ищеца за извършване на посочените удръжки.

Последица от обективния факт на неправомерно удържаните суми от секвестрируемите части на трудовите възнаграждения и при засягане на абсолютно несеквестрируемата им част е неточното изпълнение /неизпълнение в пълен размер на задълженията на ответника- работодателя към ищеца по чл. 242, вр.чл. 128, т.2 КТ./ Подчинението на всеки работодател /като трето задължено лице/ на нареждането на съдебния изпълнител, оформено в заповно съобщение, не означава, че в случаи на допуснати грешки или произвол при определяне на размерите на удръжките от първия, този факт на нареждане би бил обстоятелство, освобождаващо го/ по смисъла на чл. 81, ал.1 от ЗЗД/ от изпълнението в пълен размер на задълженията му към

работника или служителя , т.е. да му изплати допълнително дължимите несеквестрируеми остатъци от трудовите възнаграждения. В настоящия случай е видно и от четирите заповни съобщения, че нареждането на съдебния изпълнител е посочено да бъде изпълнено при спазване на правилата на чл.446 ГПК, т.е. при съобразяване липсата или наличието на секвестрируем доход от работника и извършване на удържки по наложените заповни само при наличието на секвестрируем доход. Само за пълнота на изложението може да бъде посочено, че заповни удържки върху несеквестрируема част от трудовото възнаграждение, водещо до накърняване на екзистенц минимума на работника или служителя, без негово съгласие, не е и не може да бъде изпълнение на задължение на работодателя към него, получено от друго лице, защото законът предвижда удържките да се правят до определен размер с цел постигане на принудително изпълнение на задължение на първия към това друго лице/ чл.510 от ГПК/. Специалният закон / чл.272 КТ/ се интересува дали има или не съгласие на работника или служителя за лишаване от средства, необходими му за препитание, оцеляване и съществуване. Закона не държи сметка, дали чрез плащането по заповна, когато то е извършено в нарушение на чл.446 ГПК и чл.272 КТ, работника би се обогатил неоснователно от плащане на сумите, които вече са платени по заповните съобщения, въпреки че има погасяване на задължения към другото лице - негов кредитор. Заплащането на работника на сумата за трудово възнаграждение не е без основание, защото е остатъчно изпълнение на законно /и договорно/ задължение на работодателя да изплати в пълен размер трудовото възнаграждение- чл.242, вр. с чл. 124, чл. 128, т.2 КТ, което той не е направил своевременно поради собствено неправомерно поведение.

Поради гореизложеното искът следва да бъде уважен в предявения си размер от 1200 лв.

Съобразно изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца, направените от него разноси в настоящото производство за адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част на исковите. Своевременно е направено възражение на основание чл.78, ал.5 ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Договореното и заплатено такова е в размер на 650 лв. Минималния размер на адвокатското възнаграждение съгласно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 314,00 лв. при

съобразяване на цената на предявления. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото и разглеждането му едно открито съдебно заседание, съдът намира, че следва адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца да бъде определено в минималния размер от 314 лв. и с оглед изхода на спора да бъде поставен в цялост в тежест на ответника.

На основание чл. 78 ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ***ския районен съд държавна такса върху цената на уважения иск в размер на 50,00 лв.

Следва да се допусне предварително изпълнение на решението, на основание чл.242, ал.1 от ГПК.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.128, вр.чл.242 КТ, „*** със седалище и адрес на управление: гр. Се*** представлявано от *** - ***, **да заплати на ЦВ. СЛ. Г., ЕГН*******, гр. П***, **сумата от 1200,00 лв.**, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода м.08.2019г. до м.12.2019г. и от м.01. 2020г. до м.09.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от подаване на исковата молба 31.08.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК „*** със седалище и адрес на управление: гр. Се*** представлявано от *** - ***, **да заплати на ЦВ. СЛ. Г., ЕГН*******, гр. П*** сумата от 314,00 направени разноски за производството за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК, „*** със седалище и адрес на управление: гр. Се*** представлявано от *** - *** **да заплати по сметка на ***ския районен съд** държавна такса върху цената на уважения иск в размер на 50,00 лева.

ДОПУСКА на основание чл.242, ал.1 от ГПК предварително изпълнение на решението, в частта му относно присъденото трудово възнаграждение и обезщетение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ***ския окръжен съд в двуседмичен срок от 23.12.2021г.

Съдия при Районен съд – ***: _____